

Biskop Tor Singsaas

Visitass Åfjord og Stoksund sokn 21. – 26. april 2015

Visitassforedrag søndag 26. april 2015

1 Innledning

Takk for gode og inspirerende dager under visitassen.

«Vi mennesker holder hverandres liv mellom hendene», sier den danske teologen, filosofen og etikeren Knud Løgstrup. Han sier vidare; «Livet er en gave, - en annen har gitt oss det» og «Vi er gitt til hverandre».

Dette kjenner vi oss igjen i. De fleste mennesker kan gi sin tilslutning til disse tankene. For de bekrefter det vi erfarer i livet. *En liten stund nå*, er det jeg som holder deres liv i mellom mine hender i det jeg står og snakker til dere. Et ord fra meg, kan gi dere «et løft», noe som er til glede gjennom dagen, og kanskje enda lenger, - Men vi vet, at et ord også kan knuse og ødelegge et liv på et øyeblikk.

Fellesskap og vennskap har gått igjen som tema under visitassen.

Vennskap må pleies. «Du skal ikke la stien mellom venner gro igjen», sier et visdomsord. Vi trenger vennskapet, - det erfarer vi særlig i tider som er vanskelige og onde, - Å være venneløs da, er fryktelig. Derfor må vi pleie vennskapet i gode dager.

Unge mennesker er svært opptatt av vennskap. Når vi spør dem om hva som er det viktigste i livet, svarer de vennskap, - og familie. Noen er faktisk i tvil om hva de setter først av de to. Begge er iallfall fellesskap.

Et bærekraftig vennskap bygges på at det finnes *èn* som blir, og blir og blir når du forventer at nå går hun/han, for nå tåler de ikke mer av meg. Dette er Kristi spor i livet.

Unge setter som et absolutt krav til et troverdig og trofast vennskap, at du kan holde på en hemmelighet.

Felleskap er en variant av vennskap. På Stokksund oppvekstsenter hadde vi en fantastisk flott filosofisk samtale om nettopp om bærekraftig fellesskap, tenker jeg,- «ViDeAndre». Ordet er skrevet sammen for å uttrykke fellesskapet mellom dem? Her fikk vi tenkt oss godt om hva det betyr å stå alene og det å tilhøre et fellesskap. Hvem er jeg, - og hvor er jeg i fellesskapet?

Gud er fellesskap. Vi tror at Treenigheten; Fader, Sønn og Hellig Ånd er et åpent felleskap i guddommen, vendt ut mot alt et skapte, som kjærligheten strømmer uuttømmelig og konstant ut fra gjennom tider og generasjoner. Vi er skapt inn i dette fellesskapet. Verden står, - vi står i en kjærlighetsstrøm som hele tiden strømmer fra den treenige Gud. Alt som finnes av kjærlighet på jord i mennesker og mellom mennesker, har sin kilde i den treenige Gud. Det renner «glade bekker» av kjærlighet, - det siver små strimer av kjærlighet ut i verden fra guddommen som inviterer til fellesskap med ham som har skapt oss i glede. Dette er Guds kamp og motkraft mot det onde. Jesus Kristus, Guds Sønn, var den som med hele seg viste denne kjærligheten i alt i livet sitt, - i møte med mennesker. Han ga sitt liv for at vi skal leve. Hans død ble til liv for oss. Guds kjærlighet driver all angst og frykt bort, - den inviterer til fellesskap.

Felleskapet må som vennskapet pleies i gode tider. Det er når jeg sliter og frykter ensomheten, at jeg trenger et bærekraftig fellesskap rundt meg.

Derfor er det så viktig å være med å bygge opp felleskapene i bygda og i grendene, - være med i dugnadene og i frivilligheten, - slutte opp omkring det som skjer av arrangementer. Her i Åfjord er det en bevisst og tradisjonsrik dugnadsånd, og en kraftig frivillighetskultur. Men den må hele tiden pleies. Slik har det alltid vært. Og den enkelte må se seg selv inn i fellesskapet. Det er så viktig for oss som enkeltmennesker å se på oss selv som mennesker som utgjør en forskjell, også i fellesskapet. Alle har vi med oss noe som bare vi har med oss. Fellesskapet venter på at vi gir det fra oss inn i fellesskapet. Da er det og viktig at fellesskapet evner å ta imot det som den enkelte har med seg. Vi ser det er en to-sidig kvalitetsforventning her.

Det kristne felleskapet har òg vært et hovedfokus for oss

I Åfjord er det et rikt kristent fellesskap som leves ut i kirke, foreninger og på bedehus.

Vi lever i en tid hvor vi som kristne utfordres til å søke sammen i et større «felles» fellesskap for å vise at vi på tross av ulikheter søker sammen om Kristus. Det handler om kristenhetens vitnesbyrd i bygda. Det er en gave å få tilhøre et fellesskap som tror for en. Av og til er det slik at vår tro er så svak at fellesskapet må tro for oss. Det kan være slik at vi nesten «smyger» oss inn og setter oss på bakerste benk for det står skralt til med alt som kalles liv og gudstro. Hvilken gave er det ikke da å tilhøre et fellesskap som tror for en, - hvor noen taler på vegne av en, - synger på vegne av en, - ber på vegne av en, -framsier hele trosbekjennelsen for en. Slik er det av og til med de fleste av oss. Da er det godt og viktig å tilhøre et fellesskap som tror på vegne av alle. Ingen av oss bærer alene det kristne fellesskap. Bare Kristus kan gjøre det.

Derfor utfordrer jeg alle kristne i Åfjord å slutte opp om gudstjenesten som «felles» fellesskap. Det er jo ikke annet enn en variant av det gamle; «gudstjenesten på søndag formiddag og bedehuset på kvelden».

Og en videre utfordring: Vi lever også i det økumeniske hundreår. Vi er så heldige som har en god baptistmenighet på Stokkøya, og som har vært sammen med oss under visitasen. De må vi også søke fellesskap med, slik at det blir et synlig fellesskap. Vi utfordres som kristne å vise at vi står samlet om Jesus Kristus, på tross av ulikheter. Vi må samles så vi vises. Det er og virkelig inspirerende å være mange, - da blir det òg etter hvert flere, - enda flere.

2 Rapporter

Til visitasen er det utarbeidet tre rapporter. En ført i pennen av sokneprest Kristian Kjenes på vegne av Åfjord og Stoksund menighetsråd, en fra kirkeverge Helge Nilsen på vegne av Åfjord og Stoksund fellesråd og en fra prost Brita Hardeberg.

I Åfjord og Stoksund er menighetsråd og fellesråd en enhet.

Disse rapportene har vært utgangspunkt for vårt arbeid under visitasen. Alle disse blir med i visitasprotokollen, som også danner grunnlag for oppfølginga etter visitasen. Rapportene vil være viktige arbeidsredskap for menighetsrådet/fellesrådet i det videre arbeid framover. De tegner et godt bilde av situasjonen i dag, samt ser framover med hensyn til rådenes arbeid.

Rapportene gir også tydelige føringer for hvilke mål menigheten har for visitasen. Det kan samles i tre punkt:

- Tettere samarbeid mellom diakoniarbeiderne og helsetjenesten i kommunen.
- Et årshjul for samarbeid mellom kirke, skole og barnehage.
- Økt oppslutningen om gudstjenesten.

I tre møter ble det arbeidet særlig med disse punktene. Et fyldigere referat fra hver av disse møtene blir å finne i visitasprotokollen.

3 Møte med menighetsråd/fellesråd

I og med at Åfjord og Stoksund menighet har felles menighetsråd og fellesråd, blir det mange saker å håndtere. Menighetsrådssakene settes gjerne bort til ulike utvalg, for eksempel gudstjenesteutvalg og trosopplæringsutvalg. I møtet kom det fram at rådet arbeider mest med fellesrådssakene, - saker av forvaltningsmessig og organisatorisk karakter. Det opplevdes som lite tilfredsstillende og motiverende. Da kan det være en aktuell arbeidsmåte se på hvilke oppgaver som er de viktigste for menighetsrådet/fellesrådet til enhver tid. For det kan variere, alt etter hvilke oppgaver som ligger tyngst innover rådet. Det kan selvsagt være utfordrende anleggsperioder med gravplasser og restaurering av kirkene, eller at menigheten har fått trosopplæringsmidler og nye oppgaver knyttet til gudstjenesten. Disse eksemplene viser at det kan være aktuelt for rådet å ha en variert vektlegging og fokusering på sine arbeidsoppgaver. Noen av fellesrådets oppgaver kan utføres av underutvalg istedenfor menighetsrådets. Et eksempel kan være at et økonomiutvalg kan utgjøres av folk med kompetanse for økonomi. Det vil kunne lette arbeidet for rådet, slik at dere i enda større grad kan ha fokus på hovedoppgaven som er « å ha sin oppmerksomhet henvendt på alt som kan gjøres for å vekke og nære det kristelige liv i soknet, særlig at Guds ord kan bli rikelig forkynt....» (Kirkeloven § 9)

En stor ros for etableringen av «Takknemlighetsprisen» som ble delt ut til to meget trofaste medarbeidere. Den idéen må vi bringe videre. Flott at dere ser de som år etter år bidrar for andre!

Vi merker oss de ønsker menighetsrådet/fellesrådet har vedrørende kurs for nye menighetsråd som nå vil komme i funksjon for fire nye år fra høsten. Da menighetsrådet var nytt, fikk en menighetsråds kurs felles med de andre menighetsrådene i prostiet. Slike kurs er viktige og lærerike. Det er ønske om kurs så tidlig som mulig etter valget. Dette vil bli meldt videre til kursansvarlige.

Gudstjenesten var dessuten et samtaletema under menighetsrådsmøtet.

4 Gudstjenesten

Jeg vil her gi noen tanker om gudstjenestens plass i menighetens liv.

Gudstjenesten er selveste pulsslaget i menighetens liv.

Når vi er samlet om Ord og sakrament i gudstjenesten, er Gud midt i mellom oss, i Ordet, dåpen og nattverden. Det er Gud, i Jesus Kristus, som skaper kirka. Alt han eier og har, har han med seg.

Det er ikke kvaliteten på oss mennesker som avgjør om vi er en rett menighet eller ikke. For alt avhenger alene på Jesus Kristus. Når Han er her, og vi er samlet om ham, da er vi en sann kirke.

Derfor er gudstjenesten umistelig for oss.

Den er det viktigste i menighetens liv.

Her samles alle, uansett hvem vi er, hva vi har gjort, hva vi måtte mene. Dette er et fellesskap som er samlet omkring Kristus. Han forener oss.

Gudstjenestesøkningen er for tiden en stor utfordring for alle bispedømmets menigheter.

I Åfjord og Stoksund menighet søker folk til kirka når de har en grunn. Folk kommer når det er dåp, konfirmasjon, vigsel, begravelse. Likeså i julehøgtida, - og når det er konfirmasjon.

Kirka betyr mye for folk. Vi merker det når vi står ved livets korsveier. Det må markeres. Da har kirka en selvsagt plass.

Trosopplæring og gudstjeneste hører sammen. Her ligger muligheter til å møte barn og voksne på nye måter.

Menighetsrådet utfordres til å samtale om gudstjenesten, nettopp for å høyne bevisstheten om den. Vi må snakke gudstjenesten fram, - ikke ned. Hvor ofte dveler vi det som var bra, og som det er all grunn til å feste seg ved, og glede seg over? Selvsagt kan det meste gjøres bedre, - Men det gjør noe med oss selv hvordan vi omtaler hverandre, - slik også med gudstjenesten. Nå ønsker jeg selvsagt ikke en ukritisk holdning. Vi skal være kvalitativt bevisst også når det gjelder gudstjenesten. Men vi skal ha kontakt med at det er utrolig viktig for de som arbeider med gudstjenesten å få oppmuntringer og støtte. For det er inspirerende og motiverende for de som har ansvar for gudstjenestene gjennom hele året.

Nidaros bispedømme har hatt en bekymringsfull nedgang i gudstjenestebesøket, nærmere 10 % på ca. 10 år. Det kan ikke fortsette slik. Dette må vi finne ut av. Derfor har jeg tatt initiativ til at vi går grundig inn i dette, og med åpenhet og ærlighet ser hva grunnene er, og så prøve å gjøre noe med det.

Vi har nettopp avsluttet en undersøkelse om gudstjenesten. Under overskriften «Sammen om gudstjenesten» er folk invitert til å si hva de opplever som en god gudstjeneste. Hva betyr den? Hva vil de eventuelt ha forandring på?

Det handler om konstant å fokusere på gudstjenesten som det viktigste i menighetens liv.

Det nye nå er at menighetsrådene har et hovedansvar for gudstjenestelivet. Prestens rolle er noe endret. Det er ikke lenger i samme grad «prestens gudstjeneste» slik vi var vant til å tenke før, men menighetsrådet er i mye større grad ansvarlig.

Til møtet med bygdas kristne lag og foreninger under visitasen, hadde sokneprest Kristian Kjenes og menighetsrådet sendt ut brev med forespørsel om hva de ulike lag og foreninger kunne bidra med for å få flere til å delta i gudstjenestene. Det var fint å høre alle presentere seg, - hvilken sammenheng de tilhørte, for deretter å høre fra gruppesamtalene. Det blir et mer detaljert referat

fra møtet i visitasprotokollen. Det vil være viktig i fortsettelsen å følge opp de tankene og idéene som fram under møtet.

Det er et godt inkluderende kristent fellesskap her i bygda, på tvers av at ulike kirkesamfunn er representert. Det gode samarbeidet må dere ta vare på. Vi må stå sammen som kristne. Jeg gav dere 2 utfordringer på møtet, og de vil jeg gjerne gjenta her: Møt opp på gudstjenesten i kirka kl. 11 på søndager. Vi har ansvar for dette fellesskapet alle sammen. Men dere har også et medansvar for å gi styrke til Stokkøy baptistmenighet, - et økumenisk fellesskap vi forplikter oss i forhold til.

Det skal bli spennende å se om vi lykkes med å få økt gudstjenestebesøk. For vi har verdens viktigste budskap å meddele; *«Han som har skapt deg, elsker deg over alt, og han har gitt sitt liv for at du skal leve i frihet og glede.»*

5 Dåp

Det er en stigende tendens til at barn, også av foreldre som er kirkemedlemmer, ikke døpes. Dette er bekymringsfullt. Vi arbeider nå intens for å finne grunnene til dette, og å snu denne utviklingen. Vi maktet å snu trenden med en synkende andel konfirmanter på 1980-tallet, og vi ønsker selvsagt det samme med dåpsprosenten nå. Vi ser at det er en klar sammenheng mellom kvaliteten på vårt arbeid og den relevans kirka makter å ha i livene til folk. Vi søker dit vi erfarer vi blir tatt på alvor. Tiden er nok over for Den norske kirke som majoritetskirke, hvor mennesker kom av «gammel vane» og «ubevisst tradisjon». Vi utfordres til en oppsøkende tjeneste som legger vekt på medmenneskelighet og troverdig nærvær like mye til hverdags som til fest.

Prestene har lenge drevet et godt og bærekraftig dåpsopplæringsarbeid knyttet til sitt ansvar for forvaltningen av dåpens sakrament. Men det er opplagt at de ytterligere trosopplæringstiltak som nå utvikles og settes i verk i menighetene som følge av trosopplæringsmidlene som er tilført, vil være et vesentlig bidrag til prestenes dåpspraksis og menighetenes ansvar for opplæring i den kristne tro.

6 Kirkelig undervisning – trosopplæring

I 2013 mottok Åfjord og Stoksund menighet, sammen med alle menighetene i Fosen prosti, trosopplæringsmidler. Trosopplæringens utfordring: Den skal nå alle kirkemedlemmer fra 0 til 18 år. Åfjord har alt etablert mangfoldige trosopplæringstiltak; dåpssamtale, babysang, dåpshilsener for 1-, 2- og 3-åringer, 4-årsbok og «førsteklasses» (for 1. klassingene i skolen), begge med samling før utdelingen. Det er Tårnagenter i Åfjord kirke og LysVåken i Stoksund kirke, leir for 7. og 8. klassinger på sommeren, konfirmasjon, ledertrening for videregående og myndighetsmarkering for 18-åringene.

Trosopplæringsmidler tildeles etter antall døpte barn og unge i menigheten. Dermed rekker midlene dere mottar, kun til en 30% stilling for Stine Kjenes. Hun gjør et fantastisk arbeid. Men å nå alle barn og unge med trosopplæring, er en utfordring med kun én ansatt i liten stilling. Det går rett og slett ikke. Her må mange frivillige medarbeidere bidra! Å arbeide bevisst og kontinuerlig med frivillighet i menighet og lokalsamfunn er en nødvendighet. (jmf. s. 2 om «dugnadsånd og frivillighetskultur»)

Men det er flere aktiviteter for barn og ungdom hos dere. Mange har vært i virksomhet gjennom flere tiår. Søndagsskole, yngres- og skolelag er tilgjengelig for alle barn i hele kommunen. Takk til trofaste ledere!

Er det mulig at noen av disse aktivitetene og trosopplæringa kan jobbe enda tettere sammen, slik at enda flere barn kan få trosopplæring?

I møtet med menighetsrådet kom det fram en idé i forlengelsen av trosopplæringa: Kan det være noe undervisning for foreldrene i forbindelse med trosopplæringstiltakene?

Babysang er vanligvis i kirka, men forflytter seg en gang i måneden og har samlingen sin på demensavdelinga på Helsesenteret. Dette er virkelig en klok måte å gjøre dette på, - utvilsomt til glede for de eldre, men også for foreldre og barn som får oppleve dette samspillet på tvers av generasjonene.

7 Diakoni – frivillighet

Diakoniarbeider Ruth Marine Murvold Olsen arbeider svært seriøst og systematisk som diakoniarbeider. Institusjonene i kommunene besøkes sammen med organist Astrid Elvebakk og sokneprest Kristian Kjenes. Vi fikk være med på Trygdepensjonatet og Helsesenteret.

Det er et meget godt samarbeid med institusjonene og Helse- og sosialetaten i kommunen.

Diakoniarbeider Ruth Marine har arbeidet for å få formalisert samarbeidet mellom helseinstitusjonene og kirka. Begrunnelsen er at alle beboere ved en institusjon, uansett funksjonsevne, har tankefrihet, samvittighetsfrihet og religionsfrihet. Mange trenger bistand og tilrettelegging for å utøve sin tro eller livssyn. Det handler om religions- og livssynspraksis. Vi hadde møte om disse tema med leder for Helse og sosial i kommunen, Eli Braseth sammen med ledere for sykehjemmet og hjemmesykepleien. Vi ble orientert om «Eden», en livsfilosofi om at de største utfordringene kan være ensomhet, hjelpeløshet og kjedsomhet. Dette motvirkes ved å ta hverdagslivet tilbake.

De ansatte i kommunen har en kompetanse som prest og diakonimedarbeiderne i kirka trenger, og vice versa. Dette er et godt utgangspunkt for faglig samarbeid.

Også fra dette møtet vil det ligge et referat i visitasprotokollen.

8 Kirkemusikk – kultur

Salmemaratton

Jeg merker som biskop i Nidaros en sterk bevissthet omkring folkekirka i vårt bispedømme. Vi er midt i et intenst og avgjørende arbeid omkring vår kirkes ordninger. Vi antar at vi i 2017 har tatt et nytt steg i retning av å bli en fri folkekirke, med enda friere relasjoner til staten. Noen er bekymret for om vi kommer ut som en folkekirke hvor folk flest vi kjenne seg hjemme, - at en kjenner kirka si igjen?

I så måte var «Salmemarattonen» i Vår Frue kirke i den første adventshelgai 2014 en vekker for meg. For en suksess. En stor takk til NRK som vågde dette. Hva var det som skjedde? 2,2 mill. mennesker antar en så jevnlig på programmet gjennom helga. 17.000 innom Vår Frue kirke. Hva var dette for noe? Jeg tror dette viste noe av den dype tilhørighet mange mennesker har til sin kirke, og til det kristne. Salmeboka representerer det kollektive religiøse språk som svært mange finner igjen seg selv og sitt i. Det geniale var også at det var vi glade amatører som fikk synge oss gjennom 899 salmer. Det var ikke det elitære, - de største solistene, de beste korkreftene, men det var hovedsaklig oss alminnelige, - gjort på en slik måte at vi alle sang med.

Jeg oppdaget på nytt at den lutherske kirke er jo en syngende kirke, en sang- og salme glad kirke. Det var dette som Martin Luther ga oss på et så enestående vis. En kirke som leste Bibelen på folkespråket, og som sang salmer på folkets språk. En kirke hvor Gud har tatt bolig i det alminnelige.

Jeg tenker at den enorme responsen vi fikk fra salmehelga i Vår Frue, utfordrer oss til å la de alminnelige salmene og sangene få en enda større plass i våre gudstjenester. Vi har kanskje glemt denne kraften i vår kirkes tradisjon. Dette er et særpreg vi har med oss inn i det store kirkefellesskapet.

Vi utfordres til å gi salmen og salmesangen en god plass mellom oss, selvsagt i gudstjenesten, men også ellers. Derfor var det så gledelig å få oppleve salme- og kulturkvelden i kirka. Her deltok både kirkekoret og Musikkoret HÅP i tillegg til Åfjord janitsjar og solister både instrumentalt og med sang. Kirkeverge Helge Nilsen loset oss gjennom med fine introduksjoner og «åpnet» den nye salmeboka for oss. Sokneprest Kristian «åpnet» bønneboka som beriker salmeboka ytterligere.

9 Kirker og kirkegårder / gravplasser

I dag er det en stigende oppmerksomhet omkring «helligstedene». Kirkene er i ferd med å få en sterkere plass hos mange. Kirkehusene er «annerledes-steder» hvor vi får møte andre sider ved oss selv. «Helligheten» i rommet samtaler med «helligheten» i oss selv.

Kirkene er de eneste historiske bygninger vi har i Norge. Slik er de unike, og de er vår felles eie. På spesielt vis ser vi spor etter mennesker som har bodd og arbeidet her gjennom tidene. Mange bygningsmenn har satt spor etter seg gjennom de ulike byggefaser og restaureringer opp gjennom tidene. Ingen slike spor må utslettes. De må få være der. De er bevaringsverdige fordi de forteller noe vesentlig om ulike tidsperioder, og de høyst forskjellige kunstneriske uttrykk gjennom tidene. Her er gammel lokal kunst og byggeskikk. Det spesielle er at denne er forent med en europeisk kristen fellesarv som avtegnes på og i kirkene. Vi aner gjennom dette generasjonene før oss, hvordan deres liv var omsluttet av en religiøs trospraksis som strekker seg langt ut over egne geografiske grenser. Kirkehusene forbinder oss til den felles europeiske kristne kulturarven. Vi ser de samme trekkene ved våre kirkehus som i kirkene nede på kontinentet. Dette gjør disse byggene særlig verdifulle for lokalsamfunnet.

Synet på menneskets verd viser seg på hvordan en holder gravplassene i hevd. Vi har sett kirkegårdene ved kirkene, og de er godt stelt. For øvrig viser vi til rapportene som er skrevet før visitasen.

10 Møte med ansatte

Vi hadde møte med de ansatte. Det er et av visitasens mest betydningsfulle møter. De ansatte er menighetens viktigste ressurs. De må vi ta godt vare på.

Menighetene har en god og kompetent stab som viser arbeidsglede og raushet. De ansatte er motiverte. Alle er seg bevisst at de arbeider i tett kontakt med mange mennesker. Gode relasjoner er viktig. Sokneprest, kirkeverge, organist, diakonimedarbeidere, menighetspedagog og kirketjenere gir bidrag til at kirka har godt omdømme i Åfjord.

God kommunikasjon, gjensidig informasjon og gjennomsiktighet er grunnleggende for godt medarbeiderskap i menigheten.

Stabsmøtet skal være regelmessig. Det er viktig. Stabsmøtet er i stor grad viet dagens og ukens planlegging og samhandling. Men stabsmøtet egner seg ikke til alt. Jeg utfordrer ledelsen til å finne i tillegg andre møteformer som sikrer godt faglig samarbeid og kommunikasjon, som blant annet ivaretar behovet for faglig og tverrfaglig fordypning mellom medarbeiderne.

Videre vil jeg understreke at alle tilsatte skal ha en årlig medarbeidersamtale med sin daglige leder.

11 Skole-barnehage-kirke-samarbeid

Et klart mål for visitasen var å få på plass et «årshjul» for samarbeidet mellom skole, barnehage og kirke. Vi hadde et konstruktivt møte som oppvekstsjef Astrid Mathilde Petterson ledet. Begge grunnskolene og alle barnehagene var representert.

En del av samarbeidet er forutsigbart, så som skolegudstjenester, - og enten julevandring eller barnehagegudstjeneste for barnehagene før jul. Mye av samarbeidet ellers skjer spontant. Fra både skole og kirke er det ønske om et mer planmessig forpliktende samarbeid, preget av forutsigbarhet og gjensidig respekt.

I tillegg til det som alt skjer, ble mange konkrete innspill til samarbeid løftet fram. Ansatte i kirka kan være en ressurs både for barnehagebarn, elever og ansatte i barnehage og skole. Det ble understreket at planene som legges, må være realistiske og mulige å gjennomføre. Det legges ved et referat fra møtet der de konkrete tiltakene er listet opp.

På Stoksund oppvekstsenter hadde vi filosofisk samtale. En spennende nyskapning i kirke/skolesamarbeidet. Her var både elever, lærere og foresatte. Et møte til ettertanke, - mesterlig ledet Tormod Gjersvold. Innledningsvis bemerket han humoristisk; «Målet er at vi skal bli dummere enn da vi kom, - men dummere på et høyere nivå». I panelet satt både ordfører, tre skoleelever i tillegg til to nye landsmenn. Jeg vil berømme skolen for å gi plass i offentligheten for samtale om viktige verdispørsmål i et lokalsamfunn; - tilhørighet, identitet, sorteringssamfunn og fordommer. Dette er forbilledlig.

Vi møtte 9. trinn i Ungdomsskolen, som utfordret med mange spørsmål: «Hva er meninga med livet?», «Hva fikk deg til å bli biskop?», «Hva synes du om homofili?» og «Hva slag mobil har du?» Store og små spørsmål med andre ord, - slike som livet er fylt av.

Og en stor opplevelse var det å få besøke Heggli barnehage. Et varmt og gjestfritt møte med barna, de ansatte og «Pappabandet». God kvalitet som skaper troverdighet.

12 Møte med kommunen

Det er et særdeles godt samarbeid mellom kirke og kommune i Åfjord. Inspirerende å møte en ordfører som så sterkt inviterer til samarbeid og samhandling, og som på bemerkelsesverdig vis løfter fram alle kvaliteter Åfjord kommune har, og inkluderer kirka i dette. Takk for rosende omtale av soknepresten og de andre ansatte i menigheten. Det varmet og gledet meg.

Kirkevergen har i sin rapport tatt med «ei lang skryteliste» av hva som har skjedd av fornyelser av kirkene de siste 10 åra. Dette sier mye om et forbilledlig samarbeid mellom kirke og kommune.

13 Takk

Takk for gode og inspirerende dager med visitas.

Takk til sokneprest Kristian Kjenes og kirkeverge Helge Nilsen for en flott forberedt og gjennomført visitas.

Takk til menighetsrådet ved leder Egil Nittemark.

Takk til alle ansatte og frivillige,

Takk til ordfører Vibeke Stjern med sine medarbeidere.

Takk til prost Brita Hardeberg og Vigdis Aanderaa Aakre som referent fra bispedømmekontoret.

Takk for stor gjestfrihet fra mange, mange!

Gud velsigne Åfjord og Stoksund menighet!